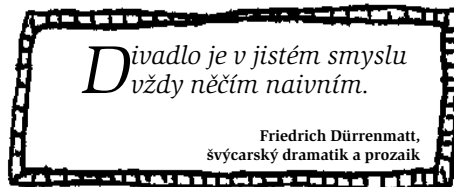

ZPRÁVODAJ 2

Sobota 6. srpna 2005

Svátek má Oldřiška

- strana 2
Své obrazy pálím v krbu
- strana 8 a 9
A co takhle „Céčko“
- strana 10
A co takhle „Elko“

- strana 12
Víc se otevřít světu
- strana 5
Co se tenkrát stalo v Oxfordu
- strana 6
Živly ve svém živlu

Hronov po Dostálovi

Nebývá zvykem začínat festival - či cokoli, co je teprv před námi - smutnou a bolestnou vzpomínkou. Když se narodí dítě, neříká se mu, že jsou ve světě také nemoce

a války a že nedávno umřel jeho strýček, tetička, bratr či rodinný přítel. Promiňte mi, ale nedokážu letos jinak, než právě dnes, kdy se Jiráskův Hronov již popětasedmdesáté slavnostně zahájí, myslet na rozmlácené účastníky technoparty, na mrtvé a raněné z teroristických útoků v Londýně a v egyptském letovisku Šarm aš-Šajch, na války v Afghánistánu, Čečensku nebo Iráku, na pozůstatlé z rwandské genocidy a zabitě ve Srebrenici, na osmnáctiletého syna jedné své známé, kterého nedávno v Chorvatsku, když se slunil na matracce, odvál mořský vítr a už ho nenašli, na syna Jana Rejžka, který po střetu s automobilem zápasí v nemocnici o život. Letošní rok je hodně pitomej.

Snad všichni si asi během slavnostního zahájení vzpomenou na před necelými

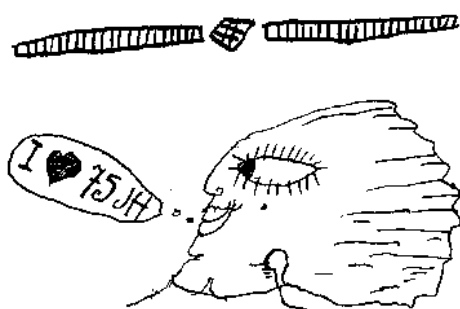
dvěma týdny zesnulého ministra kultury Pavla Dostála, velkého přítele amatérských divadelníků, pravidelného úvodního mluvčího Jiráskových Hronovů posledních let, na vtipného člověka a rázovitého politika, na jeho orlí nos, prošedivělé čupřiny, bílou šálu, úsměv a důvěryhodnost. I po smrti, genocidě, válce či technoparty však jde život dál. A nemusí být ani horší než před tím. Evropané si uvědomí, jak křehký je tento multikulturní svět a kolik nevyřešených problémů skrývá, ve Rwandě dojde k etnickému a národnostnímu usmíření, Rusové opustí svou koloniální politiku, lidé u nás si uvědomí, že si nemohou nechat všechno líbit, Rejžkův syn se uzdraví. A česká kultura

pokračování na straně 2

získá nového politika. Nezničí dílo svého předchůdce a ještě sežene pro kulturu víc peněz, nalezne a prosadí apolitická systémová řešení v otázce obsazování odborných funkcí a udělování grantů, vydobude kultuře víc politického a společenského respektu. Minulost, i ta bolestná - nebo možná právě ta -, nás posouvá dál. K činům, jež v sobě obsahují vědomí prožitého a z něho čerpající vizi budoucího.

Jsem zvědav, kam se letošní Jiráskův Hronov, tato společnost, její hybatelé a její děti vydají. Jaká místa této země nechají zpusťovat a jaká rozkvést, jaké kouty si zapamatují, jaké události v životě je zformují a jak. Doufám, že k lepšímu. I když vím, že vždycky, a to velmi rychle a velmi snadno, může být hůř. Tento rok je totiž hodně pitomej.

Vladimír Hulec

Svátek má...

Oldřiška, Oldřiška
ji utrápí snad výška
vysoká je jako skála
ta aby se stropů bála
po shlednutí představení
divadelní lustr není!

Jiřina Suchá

SVÉ OBRAZY PÁLÍM V KRBU

Otáčivé větrníky s usměvavými žlutými obličejí, které roztáčí vítr před Jiráskovým divadlem, navrhl opět výtvarník ROSTISLAV POSPÍŠIL. Výzdobu Jiráskova Hronova připravil už po šesté. Vždy má představu, že tisíce namalovaných postav zaplaví celý Hronov... Když si letos šel vykoupit doutník k vyprázdněnému bizarnímu koupališti uprostřed parku, napadlo ho, jak krásná by byla inspirace vykopanými terakotovými vojáky v Číně, kterých se našly tisíce pod zemí. Stálo by za to postavit desítky a stovky „hronovských“ postaviček do betonového koupaliště místo vody. Možná prý příští rok...

Strídáte veselé postavičky „mobil“ a „stabil“. Pro letošní ročník jste zvolil „stabil“, co vám bylo vzorem a inspirací?

Chtěl jsem letošní postavičky svázat se svým výtvarně prvním, jubilejním 70. Jiráskovým Hronovem, kdy jsem udělal žebřík. Obě kresby vycházejí z barokní iluzivní kresby a je to vtip, protože takovou kresbu vlastně není možné vyrobit. Líbí se mi, když se na ni nasadí klaunský obličej a je to celé potom takové legrační.

Na Jiráskově Hronově jste byl prvně v roce 1972 s divadlem. S jakým?

To bylo tehdy slavné Divadlo X z Brna, které hrálo hru od R. Bradburyho Fahrenheit. Podařilo se nám dokonce vyjet s ní do ciziny a sklízet úspěchy. Bylo to amatérské divadlo, které se zmůže na jednu úžasnou inscenaci srovnatelnou s profesionální (dokonce nás tehdy srovnávali s Provázkem), ale nikdy příště podobně skvělou inscenaci už neudělá, protože přeci jen amatéři mají svůj limit.

Byl jste tu tedy jako divadelník a výtvarník, nelákalo by vás zkusit si ještě roli lektora Klubu (nejen) mladých divadelníků?

Asi ne. Chvilí jsem učil na Janáčkově akademii a zjistil jsem, že nejsem dobrý učitel, ačkoli jsem byl nesmírně populární. Neumím

se totiž opakovat. První i druhý rok jsem si vymýšlel program, ale pak už to bylo trochu otravné. Navíc vím, že sem jezdí skutečné hvězdy, které umějí zprostředkovávat své zkušenosti, a já nevím, co bych mohl seminaristům nabídnout. Výtvarno se hrozně těžko předává. Mohl bych si s nimi akorát tak sednout do prázdného bazénu, vzít s sebou nějaké pití podle náтуры a společně klábosit a blábolit: myslím, že výtvarník se má vzdělávat nejdůležitější chlapskou činností, tedy klábosením... Klábosením o nedůležitých, nicméně naprosto zajímavých věcech.

Klábosením se udělá cosi výtvarného?

Neudělá, ale myslím, že když chce člověk namalovat něco pořádného, musí se nejdřív tři dni nudit... Pravda, moje rodina vůbec nechápe, že když tři dni doma nic nedělám, že se připravuji na velké dílo. Mají pocit, že se jenom flákám, a že bych mohl spravit třeba kliku od záchodu, která nefunguje už 13let. Já si zas říkám, že je to škoda: je to vlastně už historická věc, ne?

Z Hronova jedete do Klicperova divadla v Hradci Králové, co tam děláte?

Po prázdninách tam začíná zkoušet režisér Ivo Krobot Báječná léta pod psa podle knihy Michala Viewegha. Dělalí jsme to spolu v Brně, ale teď půjde o úplně jinou inscenaci: významové, výrazové, kostýmové i výtvarně. Doma mám hotovou výpravu podle plánu, ale nemám to „ošahané“, a tak se jedu podívat přímo na místo, protože Klicperovo divadlo žel bohu neznám.

Kde dál teď působíte v divadlech?

V brněnském divadle se pořád hraje moje pohádka pro děti od 3 do 10let. Desetileté se možná už trochu nudí, ale velkou satisfakcí mi byla poznámka paní uvaděčky, která mi řekla, že je to tak blbý, až se to děckám hrozně líbí. Několikrát se mi ověřilo, že když dospělý řekne o dětské pohádce, jak je úžasná a krásná, tak je úžasná a krásná jen pro něj a děti moc nebaví. Se svými dětmi jsem také před lety chodil do loutkových divadel a vím, jak se docela nudily, když loutky jenom hýbaly ručičkami a říkaly moudra. Děti na moudra kašlou. Protože jsem sám ještě úplně nedospěl, vyhovují mi pohádky, kde je někdo od začátku do konce hodný a druhý zas zlý.

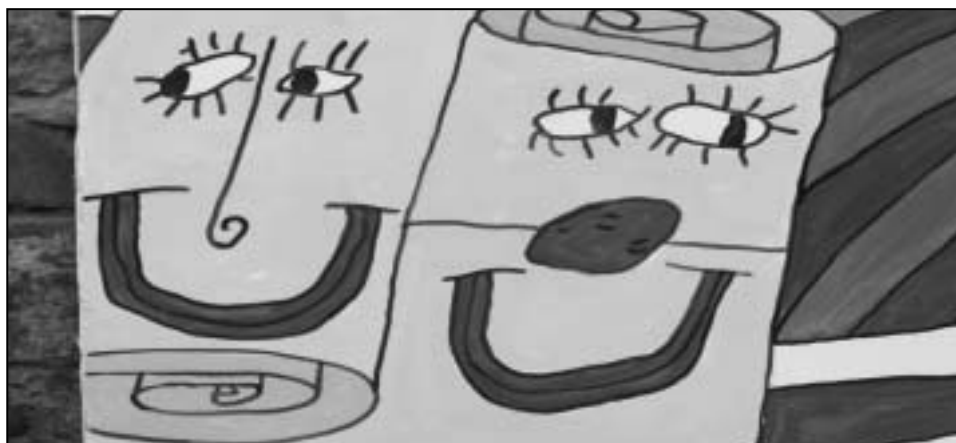
Vznikla vaše pohádka také po třídním klábosení a nudě?

Mám teď ateliér na chalupě v malé osadě nad Letovicemi, což je podle nového

regionálního rozdělení už skoro v Čechách, a vymyslím si tam různé úkoly: jeden rok jsem z nudy například nabarvil všechny ořechy na stromě na modro. Místní to samozřejmě trošičku popudilo, protože neradi dělají práci zbytečně. Letos jsem se rozhodl, že budu hospodařit. Mám tři pole, každé o rozměru 70x70cm. Na jednom poli mi roste pšenice, na druhém řepa a na třetím brambory. S místními konzultuji otázky pěstování. Onehdá mě naštvale, že všichni měli na bramborách mandelinku, a já na svém poli ne. Takže jsem šel na mandelinku k sousedům, dal jsem si ji k sobě a druhý den jsem mandelinky sbíral a nadával jsem u toho stejně jako oni. Sousedce jsem říkal: „Taky máte mandelinku? To je hrozné, vidíte, já to tady už od rána sbírám.“ No a pak mě postihla strašná kalamita, protože jsem měl vysazených pět brambor a z toho mi čtyři brambory sežrali hryzci, takže jsem přišel o většinu úrody. Jsem na mizině a mohl bych žádat zemědělský fond o nějakou podporu... Ale teď už vážně: když člověk dělá takové blbosti a vymýšlí hovadiny, někde vzadu mu to v hlavě pracuje a pak si sedne a vyloupne se něco zajímavého. Když maluji obraz, dopředu už třeba vím, jak by měl vypadat, ale pořád si k němu nesedám, protože bych ten nápad jenom zafixoval. Tuším, že to stále není úplné, že potřebuji ještě tak dva dny s někým klábosit o blbostech nebo kropit trávník, aby to dozrálo. Vypadá to jako legrace, ale je to vážné: člověk nesmí na všechno moc myslet. Je důležité naučit se techniku, ale na ostatní si každý tvůrce musí přijít sám.

Když se vrátíme zpět do divadla: prošli jsme Hradec Králové, Brno a zbývá ještě Zlín...

Před určitou dobou jsem dělal pro tamní obrovský sál (700 míst) svou pohádku O ztracených barvičkách. Byla to krásná práce: velkánské divadlo s vlastními dílnami, herci, moc se mi to líbilo. Pak jsem si zkusil divadlo v Americe. Se Zdeňkem Klukou, rockovou legendou z Progresu, jsme dělali malé divadlo ve Washingtonu a potom ještě na Slovensku. V Bábkovém divadle v Bánské Bystrici nás nadchla velká cedule, že se dnes hraje Kohútík v agonii. To by byl titul pro dětské diváky! Byla to ale klasická pohádka O kohoutkovi a slepičce...

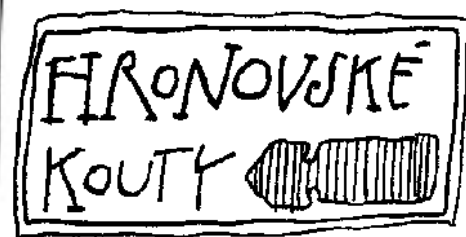
Pro pražské Budějovické náměstí jste udělal sochu, z jakého popudu vznikla?

Já maluji, spíš kreslím, a to ještě placatě bez perspektivy a občas se nacpu mezi sochaře a oni se z toho mohou vzteknout. Moje sochy jsou totiž taky placaté, což mi nemůžou odpustit. Dělal jsem ale například sochařskou výzdobu v českém domě při olympiádě v Atlantě a sochy se pak prodávaly na podporu postiženým, něco si koupilo i Metropolitní muzeum. V Praze zas chtěli nějaký předmět, který by zlidštil náměstí, udělal jsem tedy návrh na kousek papíru, který v Praze hned zahodili, ale pak si ho vyžádal generální ředitel České pojišťovny, nějaký Američan, hřmotný chlap z Texasu, který si můj návrh rozložil a ke všeobecnému zděšení rozhodl, že se zrealizuje. Moje socha, tentokrát nikoli placatá, ale čtyřrozměrná, má 4x4m a úmyslně teď překází lidem na betonovém Budějovickém náměstí. Je hodně barevná, aby si jí lidé všimli.

Pozorujete rád reakce lidí na své dílo?

To se mi na výtvarném umění líbí. Herec stojí ksichtem k divákovi a dostanete to od něj hned sežrat, v lepším případě cítí kladnou emoci, ale je to vždycky riziko. U výtvarna je úžasné, že člověk pověsí obrázky na výstavu a pak tam může chodit a poslouchat lidi. Sám vím, že je mi nepříjemné říkat třeba kamarádům hercům, že jejich výkon byl blbý a schovávám se pak za takové ty pitomé věty: „Zajímavé.“, „Dobré.“ a tak. Kdežto, když je člověk anonymní, „za obrazem“, může lidi provokovat a mnoho se dozví. Ale zatím to pro mne není směrnatné, protože jakmile začne člověk poslouchat hlasy ostatních, podvědomě zjistí, co má malovat, aby se to lidem líbilo, a už tam přestane být hledání a riziko. Riziko, do kterého jdu sám před sebou. Navíc jsem pověstný tím, že kazím životní prostředí a pálím své obrazy v krbu, když se mi znelíbí. Dodělám práci a ráno už hoří. Skončilo tak už několik obrazů. Když práci ráno nespálím, tak mi může každý říkat co chce. I když mě to někdy zamrzí, nevezme mě to vevnitř. Je v tom svoboda a volnost. Takový přístup jsem se naučil v kotelně, kde jsem pracoval 17 roků, tam bylo jedno, co si kdo myslí...

Zuzana Vojtíšková

Které místo je pro vás v Hronově nejprjemnější a tvoří neodmyslitelnou součást vašeho JH?

Podle toho, jakou mám náladu. Když chci být sama a odpočinout si od lidí, ráda jezdím k mamince na malou zahrádku a chatičku v Rokytníku, což je součást Hronova. Je to výhodné, protože tam není signál! Přes parcelu teče potok, je tam klid a pohoda. Teď jsem tak aktivní, že tam doježu i na kole, i když je to celou cestu do kopce.

Po rušném dnu, kdy si chce člověk odpočinout a přitom trochu posedět, popovídat, možná i napůl pracovně, tak ráda chodím na zahrádku k „Pilousovi“, mám to na cestě domů. Můžu tam jít i s kamarádkou a jejím malým dítětem, protože jsou tam prolézačky a pískoviště. Je to fakticky v centru Hronova, a je tu přitom relativní klid. Jenom vždycky myslím na to, abych při dobrém jídle a pití nezapomněla na rodinu, která je v nedalekém paneláku. Takže vzápětí pádím do potravin na kopeček...

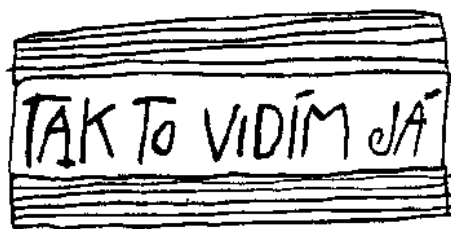
**Hana Nedvědová,
starostka Hronova**

Skalákova studánka pod Maternicí, kam chodím každý rok a říkám si: „Byl jsem u studánky, budu živ a zdrav a příští rok bude Hronov opětovně i se mnou.“ Napiji se tam vody, která je obyčejná, ale mám pocit, že piji vodu zázračnou. Poprvé jsem byl u studánky za totáče a poslední léta k ní chodím každým rokem. Je to kousek za Zbečnem, z Hronova asi 5km přes vyhlídku Aloise Jiráska.

**Rudolf Felzmann,
vedoucí rozborového semináře SČDO**

Jeden jabloňový sad.

**Mgr. Karol Horváth,
recenzent Zpravodaje JH**

Možná je Charleyova teta tím nejlepším, co má zdejší publikum k dispozici (soudě podle reakcí diváků), ale kdybych si tu hru přečetla při dobré kávě, mělo by to asi stejný efekt. Je mi líto, ale dávám: **1 puntík**.

Kristýna Filčíková, seminář P, 19 let

Hra s tanci a zpěvy zpracovaná amatérským souborem nejspíše přesně podle textu - bohužel bez větší invence, jako konverzační komedie. Možná zbytečně zdoluhavé například výstupy profesorského sboru... Scénografie bohužel také příliš nepřekvapí. Herecky docela slušné. Místy překvapující. Občas bychom měli nechat na divákovi, co si má myslet a nezdělovat mu neustále, že ho bavíme atd.

1 a půl puntíku

Pavel Richta, seminář L, 23 let

Bylo tu několik hezkých momentů, ale měla jsem pocit, jako by se hrálo za průhlednou plentou - energie představená ke mně nedolehla. Hra často ztrácela rytmus, lehkost a vtip. Některým hercům se ale v těžkém žánru podařilo obstat, u jiných mi vadila přílišná operetnost.

Jitka Páleníková, seminář J, 22 let

DIVADELNÍ SOUBOR JIRÁSKOVA DIVADLA HRONOV

JEVAN BRANDON-THOMAS: CHARLEYOVA TETA

Pane Brandone, neřekněte ne

Nevím, kdo z návštěvníků Jiráskova Hronova viděl semaforické představení Erbenovy Kytice anebo ještě starší semaforické kousky, ale mne hned v úvodu hronovské Charleyovy tety naskočila v hlavě reminiscence této doby a legendárních Suchého (a Šlitra či Havlíka) inscenací. Jazzový kuplet profesorského sboru oxfordské university určil rámec, ve kterém se budeme pohybovat - hravost, nadsázka, ironie, jazzový věk, možná až nostalgie po zdánlivě bezstarostné době. Zkrátka oddych a inteligentní zábava. A tak tomu i bylo (i když toho hot jazzu a hot humoru o trochu méně, než jsem si sliboval).

Thomasova (1856-1914) situační komedie Charleyova teta je všeobecně známá. Vznikla na objednávku pro vynikajícího herce viktoriánské doby Williama Sydneyho Penleyho (1851 - 1912). Světovou premiéru měla v únoru 1892 a ihned dosáhla úctyhodných 1465 repríz. Od té doby je snad neustále někde ve světě - za jakéhokoli režimu a v jakékoli době (byla přeložena mj. i do čínštiny, afrikánštiny, esperanta či jazyka kmene Zulu) - na repertoáru profesionálních i amatérských divadel. V roce 1925 byl podle ní natočen němý film s bratrem Charlie Chaplina Sydem, v roce 1940 dosáhla v newyorském nastudování na Broadwayi na svou dobu rekordních 1644 repríz, roku 1948 vznikla muzikálová verze Kde je Charlie? (adaptace George Abbott, hudba a texty Frank Loesser), jež se také dočkala filmového zpracování. U nás proslula Charleyova teta například v podání Vlasty Buriana, Jozefa Krónera a zejména Lubomíra Lipského v inscenaci Ivana Weisse z roku 1964 v Divadle ABC. Dočkala se 248 repríz a televizního záznamu, který dodnes občas

vysílá ČT. A neměli bychom zapomenout ani na současnou inscenaci zde přítomného Milana Schejbala ve stejném divadle s Janem Hrušínským v hlavní roli lorda Babberleyho, muže převlečeného za ženu. Pokud vím, překročila už hranici půldruhé stovky repríz a neustále je na repertoáru.

Ale vraťme se do Hronova. Je ku cti zdejšího souboru, že se pokusil o vlastní úpravu hry, že ji obohatil výše zmíněnými kuplety, že ji zkrátka zahrál tak trochu po svém. Ukázalo se, že herecky na to má. Všichni zúčastnění odvedli svůj díl práce, udrželi charakter dané figury a sem tam přidali něco ze svého. Hvězdné chvíle zažil Ivo Hambálek jako lord Babberley a myslím, že se mu dařilo. S šarmem zvládal všechny ošemetné situace. Jeho schovávání u klavíru či drbání se na intimních místech bylo neodolatelně „prčovní“. A o srandu, o překvapování v této konverzační a situační komedii jde především. Současné generce svou „prču“ sice vidí již v jiném, chladnějším žánru, ale proč si nepřipomenout, že kdysi to pikantní a možná i provokativní mohlo být jen samotné převlečení muže za ženu či návštěva počestných dívek na mládeneckém pokoji. A last but not least - obě představitelky počestných dívek, Markéta Lelková v roli Amy a Vendula Štichová jako Kitty, byly nejen neodolatelnými „šik“ dívkami, ale i výbornými zpěvačkami. Jejich duet z první půle by jistě potěšil Ondřeje Pavelku a jeho Melody Choir. Tím chci vzdát poctu hudebním složkám inscenace, čerpajícím ze známých melodií, nicméně po svém do tanečních a jazzových hot rytmů přepracovaných. Příjemné byly i původní texty páně režiséra stejně tak jako jeho rozehrávání druhých plánů v pozadí scén. A tak by se dalo pokračovat. Snad jen Richard Kašpar a Daniel Zobal v rolích Jacka a Charlese byli trochu málo osobití. Málo ztřeštění, málo po dívkách lační, málo studentsky ironičtí, zkrátka málo herecky průrazní a nápadití. V podstatě však divák mohl být spokojen. Ovšemže divák tradičního divadla. Kdo jiný by ale na hronovskou Charleyovu tetu chodil?

Vladimír Hulec

Miroslava Lelka,

režiséra divadelního souboru
Jiráskova divadla Hronov

Vnímáte zahájení na JH již jako tradici?

Tradice, tak ano... do jisté míry to tradice je. Nikdy jsme se do žádných soutěží nehnali, nikam jsme se nehlásili, a proto třeba na nás zbyl ten předvečer JH, ale já bych to nechtěl takhle pojímat. Teď jsme se dostali do Třebíče, bez nějakých velkých ambicí uspět. Zlechčuji to rčením, že porota v Třebíči si uvědomuje, že kdyby nás vybrali, zabírali bychom místo nějakému jinému divadlu, které by se mohlo zúčastnit. Tradice tedy ano - dejme tomu, ale na druhou stranu je to výsada hronovského souboru. Když má hronovský soubor alespoň slušné představení, tak má právo si zahrát. Hronovský soubor je vlastně součástí pořadatele, naším zřizovatelem je KIS (Kulturní a informační středisko Hronov), tím nám zůstala „střecha nad hlavou našeho stánku“, protože jedna z nejdůležitějších věcí je právě to zázemí.

Myslíte, že je dobré zahajovat festival komedií?

Komedie je určitě dobrá na zahájení, ale nechci abychom se zaškatulkovali do divadel, které dělají jen komedie a už vůbec ne jen

pro zahájení, to v žádném případě ne. Troufím si říct, že hronovský soubor komediím rozumí, což se mi Charleyovou tetou potvrdilo, ale je to náhoda. Vůbec to tak není, hronovský soubor hraje i dramata (např. Jiráskova, Shakespeara), ale neděláme komedii, abychom ji hráli v předvečer JH, to ne. Letos bylo tedy jasné, že pokud se nezadaří v Třebíči, že si zahrajeme v předvečer... A ještě tedy k těm komediím, já už jich mám dost! Přestože jsem udělal jen dvě, tak se třesu na něco jiného. Na něco, na čem si třeba vylámu zuby jiným způsobem. Chceme se pustit do jedné ruské klasiky, na podzim začíneme, ale nebudu prozrazovat nic víc.

Vnímáte rozdíl mezi hronovským publikem a publikem „normálním“, běžným?

Ano vnímáme, já myslím, že každý to musí vnímat. My speciálně, když hrajeme pro Hronovské festivalové publikum je velmi náročné, je nekompromisní, neodpouští nedostatky. Není to jako normální divák, který se chce pobavit a směje se, řečtá nebo si i zapláče. Určitě je snažší hrát běžně v roce pro diváka, který je tzv. nepřehlédkový. Pak je tady taková záležitost, aby soubor uměl zvládnout tzv. festivalový syndrom, který někdy způsobí, že se představení úplně rozklídí. Je to těžší, zodpovědnější, protože když už představení na JH pustíte, vnímáte určitou zodpovědnost, abyste neublížili hercům, souboru, samotnému Hronovu, ani sobě. Ale zase na druhou stranu, když si člověk tady tu hubu nabije, tak i to je velmi pozitivní a strašně cenné. Tím se vlastně člověk učí.

-Len-

Co se to tenkrát stalo v Oxfordu?

Páni profesori, pamatujete, na tu melu v Oxfordu? No, to bylo tenkrát, když se mladí pánové Jack a Charlie zakoukali do těch dvou roztomilých dívenek Kitty a Amy. A navlíkli to tak, že milé slečny pozvali, aby se seznámily s Charleyovou tetou z Brazílie, pravlasti opic. Jenomže ji nikdo neznal (nebo se aspoň zdálo, že ji nikdo nezná - ale, jak už jistě víte, nakonec s ní udělal štěstí pan plukovník Chesney), a jako z udělení přijela později. A tak ji - aspoň na chvíli - zastoupil mladý pán Babberley. A já - sluha Brasset - jsem se musel notně posilnit naší dobrou whisky, abych ty jejich vylomeniny přežil! Ale nakonec to všechno dobře dopadlo, takových svateb najednou... No, nevím, jestli to bylo tak úplně dobře?!

Hronovský soubor tentokrát na zahájení festivalu uchystal hitovku - jeden z nejslavnějších titulů bulváru, který zkrátka vždycky zabere. A navíc, z komedie vyrobili svépomocí hudební komedii (hudba Jaroslav Kasal, texty písní Miroslav Lelek). A navíc „oxfordskou“ komedii (proto ti profesori). Není tak snadné udělat konverzačku, a tahle hronovská verze se nemusí stydět. Stojí sice jak žánrově, tak cílením na diváka jinde, než jiná představení JH, ale proč srovnávat.

Inscenace je určena pro běžného, zábavovychtívého diváka, a ten rozhodně není zklamán. Krásné retrokostýmy Zuzany Vlčkové (tohle bychom si mohly pořídit i do civilu, co říkáte?), funkční scéna akad. malíře Ivana Krejčího, a dokonce i živý hudební doprovod. Po herecké stránce klasika hraná klasickými prostředky, ale rozhodně solidní řemeslo. Rámec inscenace vymezený vstupy oxfordského profesorského sboru, který po „brechtovsku“ komentuje ve zpívánkách děj, se ale přece jen po nějaké době okouká. Cenné z profesního hlediska je i to, že všichni herci poctivě a s radostí vyhrávají každý jednotlivý gag a konverzaci si doslova užívají. Kromě toho prokazují všichni členové souboru velmi slušnou úroveň zpěvu i pohybu. Přiznám se, v podobných komediích mám vždy slabost pro pravého anglického sluhu. Ani tentokrát mě nezklamal. Brasset Pavla Zuzka byl prostě kouzelný. A tak bych řekla: Vy, kdo jste se nebavili - dobře vám tak.

Jana Soprová

RECENZIE

Ohnivý event stredne veľkej firmy

Produkcia Tanec ohně (Fire Dancing) Teatra Żywy Bielawa pozostávala:

- z nešťastne zvoleného priestoru, ktorý umožňoval vidieť a zúčastniť sa len asi prvým trom radom divákov
- z mohutnej a účtu vzbudzujúcej batérie bicích nástrojov
- z bubeníka s priemernou technikou a podpriemernou fantáziou
- z predtočených loopov a groovov, ktoré (paradoxne na rozdiel od živého hráča) narábali s dynamikou a dokázali tvoriť atmosféru
- z ponuky slušne zásobeného obchodu so zábavnou pyrotechnikou okresného rangu
- z manipulátorov s ohňom a s pyrotechnickými efektami využívajúcich jednoduché tanečné a akrobatické prvky
- z tmy, dymu a komárov

Pokiaľ by sa súbor sám neoznačil ako divadlo, mohol by som spokojne písať o príjemnej show v estrádných kostýmoch, mimoriadne vhodnej ako spestrenie na event stredne veľkej firmy. Teda nič nové, ničím dych vyrážajúce, ale práve preto veľmi vhodné ku permanentne dopĺňaným švédskym stolom a suchému vínu. Alebo o zábavnom pokračovaní sprievodu s dy-
chovkou. Ak mám však reflektovať predvedenú show cez prizmu divadelných kritérií, zostávam bezradný. Žiadne divadlo sa totiž pred mojimi zmyslami nekonalo. Ak zatúžim po invenčnej a provokatívnej ohňovej show s dobrou hudbou a odsledovateľnými divadelnými prvkami, pôjdem na najbližšie dosiahnuteľný koncert Rammstein.

Karol Horváth

TEATR ŻYWY BIELAWA (POLSKO)

TANEC OHŇĚ (FIRE DANCING)

RECENZIE

Živly ve svém živlu

Tak je to tady. Jen co se člověk rozkouká, už aby byl ve střehu. Nuž tedy do díla.

Teatr Żywy Bielawa z Polska nám předvedl podívanou oscilující mezi lidovým divadlem z hloubi středověku, mystickými tanci a dnešním zájmem o návrat ke kořenům obohacenou pohledem na kulturní zdroje nepocházející „z našeho dvorka“.

Prostor byl víceméně vymyšlen jako kruhový princip, byť z geometrického hlediska byl spíš pokřivenou elipsou.

Byli jsme svědky představení, z dnešního vyraziva by se spíše slušelo říci show, plného energie, efektů a nápadů.

Hrací plocha byla vlastně vymezená technickým zázemím, stojany s ohni a držáky na potřebné ohňové rekvizity. Nevím, zda jsem správně pochopil vnitřní motivaci jednotlivých čísel (nezní-li tento

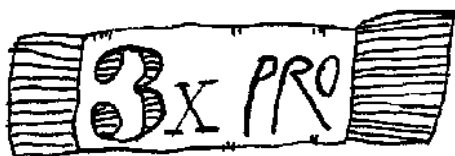
název nepřesně), ale domnívám se, že již podle kostýmů jsme byli svědky souboje živlů – modrostříbrné vody, rudozlatého ohně a šedostříbrného vzduchu.

Jednotlivé úseky byly vždy režirovány jako souboj. Měnily se prostředky (či spíše způsob nakládání se základním médiem – ohněm), měnila se choreografie i důležitost figur, včetně černostříbrných „nosičů ohně“. Zajímavé byly i momenty, kdy se prostor zaplnil mlhou, kdy světla a ohňové efekty nabyly ještě dalšího půvabu. Lze vyzdvihnout i rytmickou sekci, která ještě podtrhla účinek pohybu, a je nutné složit hold i opravdu účtyhodnému fyzickému nasazení a pohybové vybavenosti souboru. Jako další plus - vyplývající z výše zmíněného – řekněme, že kdo neumí nebo ani nechce číst ze znaků, mohl se jen dívat a bavit. Ani to není málo. Je to jistě zajímavý protipól jiným, v nás již zabydleným, divadelním útvarům a pohled na tanec démonů na chůdách s ohňovými tanečnicemi v nás rozhodně nevyvolá pocit únavné a znepokojující rutiny.

A to je vysloveně dobře.

Pavel Purkrábek

Slawomira Ciose,

**uměleckého vedoucího
Živého divadla**

Jak dlouho funguje vaše divadlo?

V tomto složení asi od roku 1999. Ale hráli jsme už dříve, od 80. let, ale v menším počtu lidí. Dříve měl soubor jen pět lidí, dnes je nás devět. Soubor se skládá z herců i z tanečnicků. Na počátku jsme se inspirovali různými hereckými technikami, japonským tradičním divadlem, indickým tancem a africkými rituály – no, a to jsme propojili s naší slovanskou duší. Dříve jsme hrávali i na divadelních scénách, ale teď dáváme přednost tomu hrát pod širým nebem. Protože to můžete oslovit i diváky, kteří normálně do divadla nechodí – a někteří třeba tak vidí divadlo poprvé v životě.

V kolika zemích jste hráli?

Hráli jsme ve spoustě zemí. Samozřejmě v Česku, ale i jinde, prakticky po celé Evropě. Hodně často vystupujeme v Německu, ale byli jsme například i ve Španělsku, v Itálii. A teď v zimě jsme dokonce byli v Dubaji.

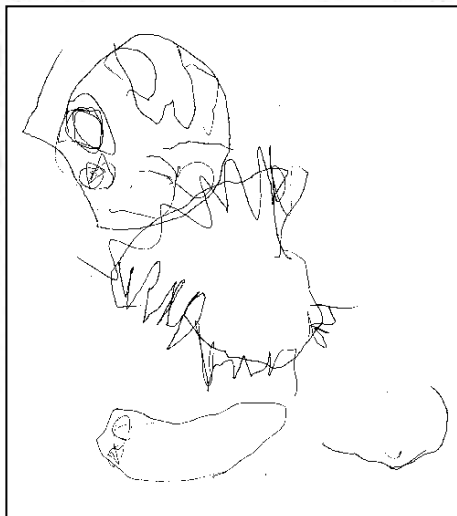
Po kolikáté jste v Hronově?

Podruhé. Byli jsme tady před pár lety, kdy právě tehle nový soubor začínal. A musím říct, že se nám tu hraje strašně dobře. Je tu úžasné publikum. Živé, spontánní, a to se moc příjemně hraje. Herci a tanečníci mají rádi, když publikum hodně reaguje, to se jim hraje dobře. Když je velká energie z obou stran, nejen od herců, ale také od těch, kdo se dívají. To se pak ta energie vzájemně propojí. Takže určitě přijedeme zase. Třeba

s naším novějším představením Kabaret, které je takové komornější, o vztazích mezi muži a ženami.

Medailon:

Živé divadlo (Żywy Teatr) založili v polské Bielawě dva herci s dlouhou divadelní zkušeností – Magdalena Bocianová a Slawomir Cios (dnešní umělecký vedoucí). Na svých uměleckých cestách Evropou se nejen spřátelili s množstvím zahraničních souborů, ale zároveň se inspirovali nejrůznějšími divadelními technikami. Práce skupiny vychází z tradic pouličního divadla, jehož základními prvky jsou pohyb, akrobacie, chození na chůdách, pyrotechnické a další ohňové efekty. Typickými rysy jejich práce je expresivita, živost, spontaneita a jednoduchost provedení. Originalitu jejich projektů zajišťuje fascinace kulturou vzdálených částí světa propojená se slovanským cítěním, určitou dávkou humoru a velkou dávkou energie. Skupina vytváří nejen vlastní projekty, ale nadšeně se účastní i mezinárodních, alternativních projektů (např. s Poláky a Němci na show Civilizace v rámci Dubai Shopping Festival), ale též nejrůznějších velkých událostí nedivadelního charakteru (koncerty hvězd pop-music, představení tanečníků a divadelníků, či jednorázových oslav – např. při příležitosti oslav Nového roku). Jejich produkce se odehrávají na tržištích, v parcích, na ulici nebo po celém městě (např. Přehlídka – Parada). Na zakázku vytvářejí také náplň různých reklamních akcí (prezentace, přehlídky, happeningy ad.) jak pod širým nebem, tak v obchodních centrech (např. v rámci oslavy Vánoc). Skupina se skládá z devíti členů a na repertoáru jsou v současné době show Tanec ohně, Přehlídka, Kabaret.

Pocity seminaristů z Céčka

■ Můj dojem je veskrze velice pozitivní, protože jsem měl strach, aby to nebylo příliš strohé a kostnaté a nudné. A naopak jsem rád, že nás do toho lektorka uvedla velmi aktivně z naší strany, to se mi na tom hodně líbí. To má velké plus, doufám, že není moc velké, aby se dalo ještě překonávat.

Honza,
pracuje s dětmi v Ostravě

■ Já musím říct, že mě strašně mile překvapila lektorka, jsem z toho úplně unešená. Překvapil mě i kolektiv, všichni mají podobné zájmy, co se týká dětí - to mě moc potěšilo.

Katka,
vede dramatický kroužek s dětmi

■ Já mám také unešené pocity. Nebyla jsem si jistá, jestli se mi bude chtít do takových věcí jít, protože už teď, vzhledem ke svému jinému stavu, potřebuji trochu klidu a pohody, ale úplně jsem nadšená z toho, jak jsou všichni ti lidé aktivní a dávají do toho dobrou energii a já mám také chuť být aktivní.

Marie z Prahy, studuje na DAMU
autorskou tvorbu a pedagogiku

■ Já jsem si uvědomil, že moje očekávání bylo trochu jiné, čekal jsem víc představení metod výchovné dramatiky. Představoval jsem si, že si to celé poskládám, že se něco nového teoreticky dozvím, ale najednou se tady objevilo něco, z čeho jsem stejně unešenější - že se na ty příběhy nekoukáme zvenčí, ale zevnitř. Načali jsme nějaký příběh a už jsem zvědavěj, jak to bude dál. Hodně pomáhá přístup lektorky, nechává nám prostor a je příjemná.

Petr,
pracuje jako vychovatel v Ostravě

■ Myslím si, že se sešla moc dobrá skupina, to je velký přínos. Je tu hodně lidí, kteří pracují s dětmi.

Jarda,
toužil být v jevištní řeči, ale není tu
z donucení, učí divadelní kroužek

NÁVŠTĚVA SEMINÁŘE C

V 9 hodin se úspěšně rozběhly semináře na JH. Příjemný byl už přechod ze snídaně v cukrárně do základní školy Palackého, protože trval přibližně 10 vteřin... II. patro a třída 2. A, kde se postupně scházelo „Céčko“ (Cesty do příběhu). Říkala jsem si, že první den se všichni jen seznamují, ale bylo velmi příjemné být během chvíle hned na jedné z cest do příběhu. Vlastně v příběhu samotném... byla jednou jedna třída z gymplu před maturitou, studenti spolu prožili čtyři krásné roky, lyžařský kurz,

školní lásky, hororové hodiny matematiky aj. Přišel čas maturitního tabla, „čtvrtáci“ se rozhodli pro stoprocentně originální záležitost, která by vyjádřila jejich svobodu a trochu pobouřila, a tak se dali vyfotit nazí. Co tím všechno způsobili a jak to přijalo město, škola, rodiny? Účastníci semináře z role studentů přestupují do rolí učitelů na pedagogické radě, rodičů v domácnostech i lidí na ulici před výlohou Textilu, kde je tablo umístěno.

Lenka Novotná

A CO TAKHLE CÉČKO

LEKTORKA SEMINÁŘE C

DOC. MGR. IRINA ULRYCHOVÁ

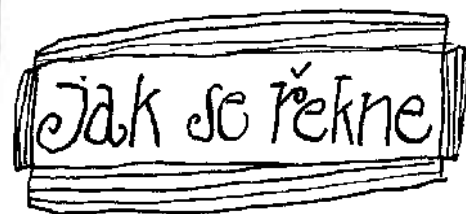
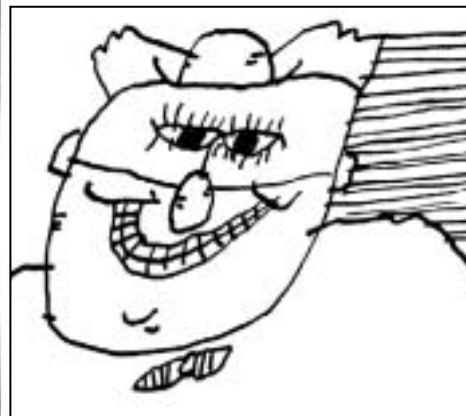
Vycházím z toho, že jsem tady poprvé a nevěděla jsem úplně přesně, do čeho jdu. Uvažovala jsem o tom, že tady většinou budou lidi, kteří mají zájem především o divadlo. A i když třeba dělají dramatickou výchovu, tak je to spíš dramatická výchova směřovaná k souborové práci, než „dramaťák“ určený pro školu. Sama dělám strukturované drama (v angličtině drama in education - školní drama), o němž se předpokládá, že jde o čistě výukovou záležitost, ale já si to nemyslím. Myslím si, že je využitelné i pro divadlo. Zkousím a hledám cestičky, jak jednotlivé metody a postupy, které tento typ práce nabízí, využít v divadle. Dobře využitelný je na začátku, když se vybírá, co se bude hrát. Touto formou seznámím děti s literárními předlohami, přes drama poznají základní konflikt, postavy příběhu a důvod, proč jednají tak jak jednají. V téhle fázi mají děti ještě poměrně velkou svobodu, nejde tolik o přesné sledování příběhu od začátku do konce, jako spíš o vzbuzení zájmu. Když už pracujeme s příběhem, používáme metody strukturování, abychom si ujasnili postavy, jejich minulost a motivace, které vedou k jejich jednání. Hledáme to, co je za slovy, co není textem vyslovené, ale to, co je velmi důležité pro ty, s kterými chceme divadlo udělat. Myslím si, že je tato metoda využitelná. Vždycky samozřejmě přijde okamžik, kdy se začne v souboru zkoušet, ale tohle je šance zkušenost rozšiřovat.

A právě to bych chtěla vyzkoušet se svými seminaristy. Proto začínáme kratšími texty. I když ten dopolední se ani nedá nazvat textem, šlo o seznámení se základním postupem, aby měli účastníci představu, co tento typ práce obnáší. Odpoledne jsme začali pracovat s Pověstí o Faustově domě. Pražská pověst se víc než na Fausta zaměřuje na studenta, který se do Faustova domu dostane, což ho nějakým způsobem ovlivňuje. Tato látka je výhodná v tom, že při práci nejsme svázáni úctou k faustovské tematice, kterou známe třeba z Goethova zpracování. Faustův dům už je příklad textu, u kterého by se dalo uvažovat o inscenování. A právě vše, co si pomocí strukturovaného dramatu nacházíme, nám může pomoci při dramatizaci. Objevíme nějaké situace, které můžeme použít, vynoří se téma, které v předloze může být jen skryté... A to teprve uvidíme.

A vaše reakce po prvním dni?

Mám strach, abych to nezakřikla, protože pro mě ten první den byl moc pěkný. Jak jsem se dopředu hodně bála, tak mě ta skupina strašně mile překvapila. Jsou to lidé velmi vstřícní, tvořiví, překvapivě rychle spolu začali spolupracovat. Strašně bych si přála, aby to vydrželo, aby je zajímalo, co společně budeme dělat, a abych je nezklamala.

Lenka Novotná

SLOVNÍČEK

česko - italský

představení - lo spettacolo
divadlo - il teatro
čert tě vem - Accidenti! (Mannagia!)
režie - la regia
propadák - lo spettacolo fa un fiasco
na zdraví - salute
miluji tě - ti amo (Ti voglio bene)

Anketa pro účastníky

Proč že tady vlastně jste?

■ Hrál jsem se soborem loutkové představení. Trošku jsem teda do toho oboru zabředl a zaujal mě. A tak jsem se přihlásil sem, protože jsem si to chtěl trochu prohloubit, naučit se víc.

■ Já jsem mezi loutkama vyrostla, ale nikdy jsem s nima nehrála. Tak si to chci aspoň zkusit.

■ Zajímá mě netradiční způsob hraní divadla, a myslím si, že tady to není jenom o loutkách. Podtitul semináře zní „divadlo hmoty“, a to mě docela zajímá.

■ K loutkové tvorbě jsem se nedostala nikde jinde, takže jsem si říkala, že by to mohlo být docela zajímavé.

■ Možná proto, že jsem chtěla zkusit něco absolutně nového. Víceméně nevím, do čeho jsem se to vlastně pustila. Jsem ze Slovenska a studuju v Brně biologii. Takže mě láká zkusit si něco úplně jiného.

■ Jsem spíše divák, zvědavý člověk, který chce vidět, jak divadlo vypadá z té druhé strany. Takže můj přístup je badatelský. Mám přátele, kteří hrají divadlo-činohru, a je pro mě zajímavé zjišťovat, co všechno je třeba udělat, aby to na jevišti „vypadalo“ a líbilo se to divákům.

■ Já jsem loutky chvíli studoval na DAMU, tak mě hodně zajímá, jaké to bude tady. Těším se, že se dozvím něco nového, že to uvidím z jiného – amatérského – pohledu. Divadlu se jinak chci věnovat dál, ale z jiného úhlu – budu studovat nonverbální divadlo.

■ Já jsem studovala scénografii na umělecko-průmyslové škole v Krumlově. Takže loutky jsem se naučila vyrábět už tam, ale sem jsem přišla, abych se o nich dozvěděla víc.

CO TAKHLE ELKO

L JAKO LOUTKY ANEB DIVADLO OŽIVLÉ HMOTY

Nic není špatně

Přijít čmuchtat do semináře první den je trochu nefair. Los padl na seminář L. A tak jsem absolvovala dopolední procházku na Zbečnick. První dojem – obyčejná školní třída, v pozadí improvizovaná loutková scéna, jedenáct mladých lidí v kroužku, jemně gestikulující lektor. Při mém příchodu už počáteční ofukávání mají za sebou, znají se jmény. Povídá se o divadle, o významu loutek, o tom, jak té neživé hmotě můžeme dodávat nejrůznější významy podle svých zkušeností, fantazie a schopnosti asociace. Nejdůležitější je na počátku dramaturgie – tedy, musím vědět, CO chci říci, a pak teprve hledat prostředky JAK. Je jasné, že tohle bude především hra s fantazií. O tom mě přesvědčilo náhodné zaslechnutí lektora, který hledal pro inspiraci a především jako zásobárnu výrobního materiálu hronovský „smeťák“. Podle národy a zkušeností sem tam někdo ze seminaristů vstoupí do lektorova monologu. Byli jsme kdysi loutková velmoc, a dnes se k nám loutkové umění „dovází“ ze zahraničí, to je trochu trpký poznatek lektora. Promítneme si ukázkou... ale zrovna se nesehnala potřebná technika, a díky tomu mám více materiálu pro reportáž. Lektor okamžitě

zaimprovizoval a uložil úkol: najděte ve svém okolí předmět nebo předměty, a objevte jeho možnosti ve formě loutky. Máte na to 5-10 minut. Tenhle je hotov okamžitě, jiný váhá, další hned začne vyrábět, a tamhle... ta asi neví. Za pár minut se ale do toho pustí. První odvážná je Magda. Zvolila kombinaci flašky minerálky, košile a svého kolena. Po skončení etudky se hádá, co to bylo. Návrh - Beduín na poušti. Zásah! Diskutuje se o tom, co bylo jasné, a co nejasné, jak by to mohlo být lépe. Ale pozor, základní pravidlo je – NIC NENÍ ŠPATNĚ! Pak se odváží i další: Vendulka, oba Pavlové, Michal. Rekvizity, třeba noviny, židle, hodinky, krabice od džusu. Fantazie účinkujících, a poté i sledujících, je nastartována... Ne vždy se podaří identifikovat, cože to bylo – ale to je právě zajímavé. Všichni jsme ovlivnění první představou, a podle ní už pak posuzujeme všechno ostatní, upozorňuje lektor. A tak třeba nevinný polibek dvou „židlí“ je identifikován jako vcelkem erotická scéna. (Jestli si myslíš to co já, to jsi teda sprosták...-) Nastartování semináře tedy dopadlo dobře. Za pár dní se většina frekventantů osmělí, fantazie se rozjede naplno a kdoví – možná, že jsem tu zahlédla nějakou novou osobnost loutkového divadla...

A jak to vidí lektor Štěpán Filčík?

Na rovině poezie, fantazie, znakovosti má loutka obrovskou sílu.

U takového semináře jsou dvě možnosti. Buď přivezu hotové loutky a ty lidi se s nimi budou učit hrát. V tom ale žádnou slávu necítím, myslím, že lepší je, když k tomu vyjádření situace loutkou dojdou sami. Loutka pro mě znamená znakové, výtvarné divadlo. Osobně si myslím, že dnešní doba loutkám nesvědčí, protože nesvědčí symbolům. Zatímco za komunistů, když jsme nemohli mnohé věci říkat, tak právě loutkové divadlo působilo úžasné – ta znakovost v umění byla, a lidi krásně dokázali přečíst, co je pod tím. Teď tohle nepotřebujeme, a chceme natvrdo – pravdu, dokument, faktografické věci, zpravodajství, opravdové příběhy. Ale já mám rád znakovost, symboličnost, a hrozně se mi líbí, že mladí lidi tohle cítí a mají k tomu vztah. Pořád mám pocit, že hudba, loutky-výtvarno, poezie jsou syntézou básnivosti, že si divák může domýšlet další souvislosti, že mu to není dáno jednoznačně, že to je interaktivní.

Narozdíl od loňska je tu pár lidí, kteří někdy dělali loutkové divadlo. Ale v podstatě si to sem všichni přišli osahat, zjistit co a jak. A tak bych na to chtěl jít od toho předmětu, znakovosti, výtvarnosti, k samotnému loutkovému divadlu. Měli by si sami zkusit vyrobit improvizované loutky z nejrůznějších materiálů. Chtěl bych se pokusit rozšířit jim obzor v tom, co všechno může být loutka. A jaké může mít vztahy a souvislosti – co všechno může vyjádřit. Na té rovině poezie, fantazie, znakovosti má loutka obrovskou sílu. To se pokusím jim zprostředkovat, dávat jim podněty k jejich vlastní práci, trochu je stimulovat...

Navštívila, viděla a slyšela Jana Sprová

POZVÁNÍ NA POPELKU DO RAKOVNÍKA

Ve dnech 9. - 13.11.2005 se uskuteční pod názvem POPELKA v Kulturním centru a v Tylově divadle v Rakovníku XXV. ročník národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti. I letos na ní uvidíte nejpodnětější inscenace pro děti, a to nejen z oblasti amatérského činoherního divadla, ale i inscenaci loutkářskou. V programu najdete i přední inscenace profesionálních souborů. Vedle inspirace, kterou umožní tato představení, se POPELKA bude věnovat v širším záběru i otázkám komunikace dětského publika s artefaktem divadelního představení.

Pořadatelé zvou všechny zájemce k účasti na přehlídce jako pozorovatele - seminaristy. Zajistí jim ubytování na Zimním stadionu za cca 180,- Kč, internátní ubytování za cca 180,- Kč za 1 noc, popřípadě improvizované ubytování za 50,- Kč za 1 noc, pokud si přivezou vlastní spací pytel. Pro náročnější lze objednat ubytování v soukromí za cca 250 - 300,- Kč za 1 noc, v Penzionu Cafourek za cca 300,- Kč.

Seminaristé si mohou na různě dlouhá období zakoupit permanentky na festivalová představení, na které jim bude poskytnuta sleva 50% z běžné ceny vstupného (vstupné na jednotlivá představení bude 30, 40 a 50,- Kč).

V průběhu přehlídky budou pod odborným vedením psychologů a pedagogů pracovat skupiny dětí, jejichž reflexe na představení zprostředkují lektoři v rámci rozborových seminářů a diskuzních fór.

K tomu, abychom s Vámi jako pozorovateli v Rakovníku počítali, je zapotřebí vyplnit a odeslat připojenou přihlášku na adresu:

**Kulturní centrum
do rukou Aleny Mutinské
Na Sekyři 2377
269 01 RAKOVNÍK**

Uzávěrka doručení přihlášek
je **20.10.2005.**

O PROGRAMU KRAKONOŠOVA DIVADELNÍHO PODZIMU ROZHODNUTO

Programová rada Krakonošova divadelního podzimu, kterou jmenuje SČDO, se sešla 2.6.2005 a z 12 doporučených inscenací hlasováním vybrala do soutěžního programu tyto inscenace:

Nominované inscenace:

DS MKZ Horšovský Týn

**Karel Poláček: Otec svého syna aneb
Vše pro firmu,**

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou

Jan Drda: Hrátky s čertem,

DS SNOOP Opatovice n/L.

D. Wasserman podle románu

K. Keseyho: Vyhodíme ho z hnízda,

DS Zmatkaři Dobronín

Maurice Hennequin: Prolhaná Ketty.

Doporučené inscenace:

Divadlo Duha Polná

**Renčín, Čiháková, Brabec: Nejkrásnější
válka (13 hlasů),**

Doveda Sloupnice

**Kryštof Ungrád: V uličkách města
Bakerfield (12 hlasů),**

DS Zmatkaři Dobronín

**A. Jirásek, P. Žák: Ze starých pověstí
(12 hlasů),**

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou

**Petr Pýcha: Republika za koně a fotbal
aneb Obrázky z dějin národa Havlase
Pavlaty (11 hlasů).**

Náhradníky jsou:

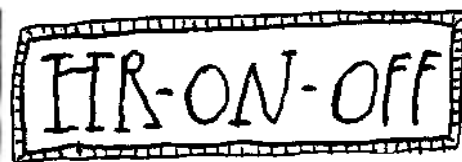
1. místo: DS „Na štaci“ Němčice
nad Hanou

**Marie Kubátová: Jak přišla basa do
nebe (8 hlasů),**

2. místo: DS M+M Hranice u Aše
Pavel Grym: Bubáci (6 hlasů),

3. místo: DS J.K. Tyla Brodek u Přerova
**Saša Lichý: Kouzelná lampa Aladinova
(2 hlasy).**

KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM,
národní přehlídka venkovských divadelních
souborů se uskuteční ve Vysokém nad
Jizerou ve dnech 14. - 22. října 2005.

Téma doby je jasné - respekt a tolerance.

Časopis prvního jména již existuje a myslím, že patří k nejlepším u nás. Je fundovaný, má názor, je vzdělaný, má kulturu. Je hoden svého jména. Vzájemný respekt a úcta jsou symboly velkorysosti a moudrosti. A vedou k toleranci. Toleranci odlišných názorů a postojů, toleranci mezi rasami, národnostmi a - třeba i - uměleckými formami, žánry, přístupy či postupy. Je těžké udržet sebe a své mocenské postavení, když vidím něco či někoho odlišného, kdo třeba i překračuje v tu chvíli nastolené a obecně dané postupy. Právě dnes je to vidět na případu CzechTechu (a třeba i cool dramatiky či filmu). Překračují již technaři (a cool dramatici či scenáristé) respektovatelné hranice, anebo je možné je tolerovat? A jak? Nebýt je a být, to je oč tu běží.

Možná by měl vzniknout časopis Tolerance. Tolerovat znamená nechat žít, i když danému jevu a lidem nerozumíme. Tolerovat znamená hledat možnosti existence a soužití. Tolerovat znamená nevytlačovat, ale také nenechat se zatlačit. Tolerovat znamená nenásilí a respekt. A jsme na začátku a jsme v kruhu. V kruhu doby.

Navrhuji založit hnutí Tolerance divadlem. Divadlo je dokonalý nástroj pro odkrývání mechanismů doby a mechanismů soužití. Nepotřebuje dlouhá vysvětlování, nepotřebuje politická rokování, není nástrojem moci. Je nástrojem poznání a poznávání. Jevů, doby, ale i sebe a spoludiváků, spoluúčastníků divadelního představení. Právě Jiráskův Hronov je místem, kde k takovým příležitostem dochází. Již sedmdesát pět let. Ne každá doba a každý rok byl toho důkazem, nicméně jak z historických pramenů vyplývá, víra v očištění a poznávací sílu divadla v základech tohoto festivalu - dnes scénické žatvy - stála. Je v jeho kořenech. Právě v tom mě Jiráskův Hronov vždycky bavil. Že jsem zde viděl obrovský rozptýl forem a žánrů, setkal se s mnoha jevy a názory někdy mi blízkými, jindy zcela opačnými mým, ale kdesi v pozadí byla vždy víra v (sebe)poznávání, respekt a toleranci. I když se někdy lidé zhádali do krve, i když si někdy vůbec nerozuměli.

A jak mě toto téma pro mé první On-OFF napadlo? V inscenaci ochotníků z nejochotničejších, hronovského Divadelního souboru Jiráskova divadla Charleyova teta, vystupovaly dvě členky z nedalekého souboru alternativců z nealternativnějších, z náchodského divadla Dred. A jak si se svými hronovskými kolegy na scéně rozuměly! Dokonce i hubičku si při děkovačce dali. Toť případ vzájemného respektu, dokonce možná lásky. Toť případ tolerance divadlem.

Vladimír Hulec

VÍC SE OTEVŘÍT SVĚTU

Od Irska až po Gruzii. – Taková je kulturní rozrůzněnost středoevropské sekce AITA/IATA. „Je to takový odpadkový koš Evropy, do kterého se hází vše, co se nevejde do dalších dvou sekcí. Ty jsou vymezené buď teritoriálně nebo jazykově,“ říká současná prezidentka středoevropské sekce a zároveň vedoucí NIPOS-ARTAMA i předsdkyně Festivalového výboru JH MGR. LENKA LÁŽŇOVSKÁ. Je právě v polovině svého čtyřletého funkčního období a tak už pomalu může začít hodnotit, jaké měla cíle, co se daří, a co by ještě chtěla udělat.

východoevropské země, včetně Rumunska, Bulharska, Polska, Ukrajiny a Běloruska. Vstoupit do této organizace ale může jenom národní středisko dané země, neexistuje-li, je potřeba najít nějaký subjekt na celostátní úrovni, třeba nějaký svaz. Bohužel v těchto zemích takový subjekt nemají. Přitom třeba v Polsku působí dost amatérských divadel a koná se řada festivalů, ale do mezinárodní organizace nemůžeme přijímat jednotlivé soubory, vstoupit musí země. Ovšem na oficiální dopis nám neodpovědělo ani polské ministerstvo kultury. V Bělorusku je také hodně zajímavých divadel, ale tam zase režim nemá zájem, aby se soubory kontaktovaly se zahraničím. Poměry jsou tam podobné, jako kdysi bývaly u nás. Nicméně si myslíme, že je prostě potřeba je přitáhnout a vytvořit evropskou síť souborů s kontakty na divadelníky. S tím musíme začít. Navrhovala jsem to na správný radě Evropského centra pro amatérské divadlo v německém Lingenu, které momentálně předsedám. Domluvili jsme se, že bude vytvořena mapa mezinárodních festivalů a speciální web divadelních souborů.

Vyznačuje se středoevropská sekce ještě nějakými dalšími zvláštnostmi?

Sešly se tam země s obrovskou divadelní tradicí a vyspělým uvažováním o divadle. Většina z nich navíc neuvažuje o tom, je-li amatérské divadlo hobby, je to prostě umění. A s touto ambicí ho také chceme dělat: není tolik podstatné, je-li výsledek opravdu kvalitní, vždyť ani profesionálům se to vždycky nepovede. To je hodně důležité. Jako jediní jsme si ustavili stálou uměleckou komisi, jejíž předsdkyní je Yoke Elbers z Holandska, která se přijede podívat na letošní Jiráskův Hronov. Komise si klade za cíl pojmenovat oblast toho, co vlastně děláme, a co si od toho slibujeme; samozřejmě s přihlédnutím k mnohosti středoevropské sekce. Chceme zároveň stanovit i pravidla hry a to i u velmi složitých a citlivých věcí: asi není úplným cílem, aby se v Evropě vytvořily tři, čtyři inscenace, které by pak objížděly všechny festivaly. Ostatní by zákonitě neměly šanci. Tuto oblast si tedy musíme pojmenovat a najít nějakou váhu.

Pustili jste se do řešení i dalších sporných záležitostí?

Začali jsme plnit jeden obrovský cíl, který není jednoduchý. Do středoevropské sekce by mohly patřit všechny bývalé

festivally mají samozřejmě své určité limity a mantinely. Jednak je zpravidla omezen počet účinkujících, za druhé je zájem spíše o vizuální inscenace se světovou látkou. Pořadatelé si vybírají podle záznamů z videokazet a často si pustí jen 5 minut. Už potřeby jsme nebyli na světovém festivalu prostě proto, že je v středoevropské sekci tláčenice. Monačani zvou 20 skupin z celého světa, z toho je 5 ze středoevropské sekce, ve které je 18 zemí. Navíc vedle nás jsou Slováci a Němci, kteří jsou hodně dobří. Rusové jsou zvaní vždycky kvůli Američanům. Je to hodně složité a nemohu říci, že jsme úplně úspěšní.

Co by mohlo tuto situaci změnit?

Snažím se k nám zvát cizince: když divadelníci sami uvidí něco, co s nimi komunikuje přes jevištní obraz, zapomenou na to, že se mluví jazykem, kterému nerozumí, a soubor si pozvou. Bohužel letos se Jiráskův Hronov částečně kříží s festivalem v Monaku. Další problém je, že sami nejsme připraveni přijímat zahraniční soubory, dokonce někteří čeští divadelníci mají pocit, že jim ubírají prostor na Jiráskově Hronově. Česká republika šla kupodivu úplně jinou cestou než jde celá Evropa: máme tlak na domácí divadlo, našich festivalů je mraky, kdežto všude jinde se pořádají jenom mezinárodní festivaly. Nemyslím, že bychom měli udělat z JH jenom mezinárodní festival, ale asi budeme muset víc tu hranici posunout.

Co pro to může udělat středoevropská sekce AITA/IATA?

Nechali jsme vyrobit image brožury středoevropské sekce ve třech jazycích – německy, anglicky a rusky. 100 kusů přiveze do Hronova slovenský soubor, který se tady vrací z Monaka domů. Hodlám tedy brožury rozdávat, aby se na ně lidé mohli podívat a doufám, že se posléze podaří jednak přesvědčit svět, že naše divadlo je kvalitní, že máme co nabídnout, a z druhé strany, že se my sami víc otevřeme světu.

Zuzana Vojtíšková

Dne 20. dubna 2005 zasedala komise pro udělování zlatého odznaku J.K. Tyla, která schválila 14 návrhů předložených signatáři statutu ZO JKT. Seznam nositelů ZO JKT včetně uvedení navrhuje organizace, příslušnost k souboru

NOSITELÉ ZLATÉHO ODZNAKU J.K. TYLA V ROCE 2005

MIRKA CÍSAŘOVÁ (*1940)

Volné sdružení východočeských divadelníků Unhošť

Za celoživotní službu amatérskému divadlu, za zásadní podíl na vzdělávání amatérských divadelníků a vyjimečné zásluhy o vytvoření tvůrčího prostředí v amatérském divadelním hnutí ve východních Čechách.

EVA DĚDIČOVÁ (*1930)

Svaz českých divadelních ochotníků DS K. Čapek Děčín
Za dlouholetou obětavou činnost v ochotnickém divadle.

PAVEL DOSTÁL (*1943)

Svaz českých divadelních ochotníků Olomouc
Za dlouholetou iniciativní práci věnovanou rozvoji ochotnického divadla a kultuře.

PhDr. EMILIE DYNTEROVÁ (*1927)

Volné sdružení východočeských ochotníků DS Červený Kostelec
Za významný tvůrčí přínos amatérskému divadlu ve východních Čechách, zejména v souboru v Červeném Kostelci a za výrazný podíl na zpracování Místopisu českého amatérského divadla.

RUDOLF FALTEJSEK (*1932)

Volné sdružení východočeských divadelníků DS Symposion Třebechovice
Za celoživotní tvůrčí a organizační práci v řadě amatérských souborů, především v třebechovickém souboru Symposion a za výrazný podíl na zpracování Místopisu českého amatérského divadla.

VLADIMÍR HEJTMANSKÝ (*1941)

Občanské sdružení divadelních ochotníků DS Tyl Králupy
Za třicetiletý přínos k rozvoji a činnosti králické ochotnické komunity a za celoživotní obětavou práci pro divadlo, hudbu a místní kulturu.

MgA JIŘÍ HRAŠE (*1930)

Svaz českých divadelních ochotníků Praha
Za dlouholetou iniciativní práci věnovanou rozvoji ochotnického divadla.

VÁCLAV KALAŠ (*1925)

Skupina amatérských loutkářů SČDO LD Pimprle Praha
Za celoživotní zásluhy o české amatérské loutkářství

VRATISLAV OUHRABKA (*1931)

Česká obec sokolská TJ Sokol Bozkov
Za celoživotní zásluhy o sokolské divadlo v Podkrkonoší.

ZDEŇKA POPOVÁ (*1925)

Skupina amatérských loutkářů SČDO LD Kašpárkova říše Olomouc
Za celoživotní zásluhy o české amatérské loutkářství.

RUDOLF RAIMANN (*1923)

Občanské sdružení divadelních ochotníků DS VICENA Ústí nad Orlicí
Za dlouholetou ochotnickou divadelní činnost hereckou, režisérskou a organizační v Ústí nad Orlicí.

JUDr. PETR SLUNEČKO (*1946)

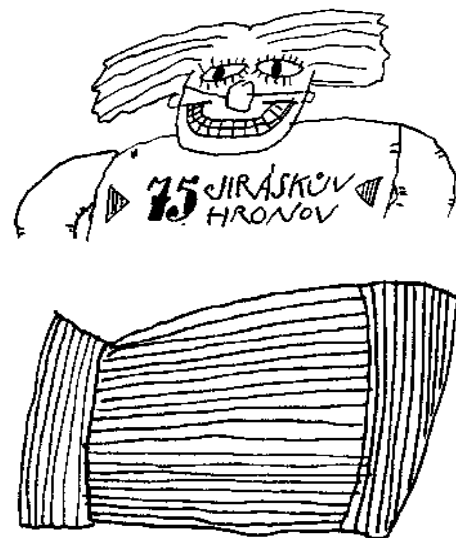
Skupina amatérských loutkářů SČDO LD Jiskra Praha
Za celoživotní zásluhy o české amatérské loutkářství.

Ing. JAROMÍR ŠLEMR (*1923)

Občanské sdružení divadelních ochotníků DS Hýbl Česká Třebová
Za více jak padesátiletý přínos ochotnickému divadlu v souborech ve Skutči, České Třebové a Šumperku.

LUBOMÍR ŠTERC (*1929)

Česká obec sokolská
Za celoživotní obětavou službu českému hudebnímu divadlu.

Zítří ve 14 hodin se v jídelně hotelové školy poprvé sejde Problémový club neboli PC (čteme [pé cé], angličtináři vyslovují [pí sí]).

Jak bylo uvedeno už v nabídce seminářů Jiráskova Hronova, PC je "nadstavbovou vzdělávací institucí" přehlídky. Soubory, které na JH vystupují, zpravidla absolvovaly zevrubné hodnocení své práce v krajských postupových kolech i na celostátních přehlídkách, z nichž byly do Hronova doporučený. PC proto neplní funkci kritického rozboru jednotlivých inscenací, ale je spíš platformou k obecnějším úvahám o divadle a jeho možnostech a příležitostech k zamyšlení nad vybranými problémy, které letošní představení přinesou. Přijdete-li tak na PC v očekávání, že uslyšíte odbornou analýzu inscenace, která vás osobně zaujala, můžete odejít zklamáni, protože právě na tuto inscenaci zrovna nemusí přijít řeč.

Jádrem diskusí bude rozprava pěti zkušených lektorů, kterými jsou divadelní vědec a pedagog prof. PhDr. Jan Císař, Csc., režisér Mgr. Jakub Korčák, scénograf Mgr. Pavel Purkrábek, divadelní teoretik a publicista prof. PhDr. Vladimír Štefko a scénograf doc. Mgr. Ján Zavarský. Diskuse, do nichž mohou vstupovat i účastníci z pléna, bude moderovat režisér a pedagog Václav Špirit.

PC má své kmenové členy, kteří si právě „club“ vybrali z nabídky seminářů letošního Jiráskova Hronova. Otevřen je ale i všem dalším zájemcům, a to od neděle 7. 8. do soboty 13. 8. vždy od 14 do 16 hodin v jídelně hotelové školy.

mgr

STALO SE Z HISTORIE HRONOV

Freiwald, karikatura, 1941

Ohlédnutí druhé – před 65 lety

Jubilejní 10. JH v roce 1940 byl sice protektorátní, ale ochotnictvo české v období nebývalého rozkvětu.

Dnes už jen málo pamětníků vzpomíná na jména a představení tehdy známých ochotnických režisérů Slávy Cóna (Chlumec nad Cidlinou), který uvedl Vrchlického Námlovu Pelopovy, Karla Křpaty (Pardubice, Mistr ostrého meče), Josefa Hudečka (Nymburk, Člověk nemá jen sebe), Vojty Šindeláře (Praha-Žižkov, Loupežník), Viléma Lipského (Pelhřimov, Soupeři). Kde dnes získáte souhrnnou informaci o jejich práci? Ani v Databázi českého amatérského divadla (www.amaterskedivadlo.cz) ji většinou dosud nenajdete. Čeká nás ještě pěkný kus práce, než s vaší pomocí kolektivně ten úkol zvládneme. Nemá každý soubor a každé město tak pečlivé historiky, aby soustředili o nich všechen dostupný materiál, jako to dokázali o svém architektu Friewaldovi Hronové obci. Pochopitelně se výsledky jejich práce objeví na stránkách Databáze. Tam také najdete místo pro odeslání informací o osobnostech vašeho regionu, vašeho souboru i příležitost pro uplatnění doplňků již zpracovaných hesel, nebo pro upozornění na možné chyby. Těšíme se. -jv-

Tradiční rozborový seminář SČDO

při letošním Jiráskově Hronově se rozšiřuje o účast frekventantů Režijní školy SČDO, kteří po absolvování prvního ročníku se pokusí spolu s obeznalými i méně zkušenými divadelníky aplikovat získané teoretické znalosti z dramaturgicko-režijní přípravy inscenace. Účelem není jakékoli hodnocení, ale hledání inspirace pro vlastní tvorbu a někdy i pojmenování problémů či chyb, neboť na cizím díle je nepoměrně kritičtější dokázat najít než na vlastním. Každodenně bude podrobně rozebíráno jedno představení z předchozího dne, kdy krátký úvodní referát přednese určený účastník, aby pak ostatní přispěli svými připomínkami a názory. Inscenátorům vybraných titulů se přitom nabízí možnost účasti na semináři, aby nejen vyslechli mínění divadelních kolegů, ale také třeba sporné otázky objasnili. Sobota je cvičným dnem především pro posluchače režijní školy, od neděle 8. 8. pak budou rozebírána tato představení: Rozmarné léto, Ženitba, Pelikáni v pustině, Gazdina roba, Doma, Mnoho povyku pro nic, Don Juan a Racek. Kromě těchto titulů bude podle zájmu účastníků semináře věnována pozornost rovněž všem dalším inscenacím v hlavním programu JH. Rozborové semináře SČDO vede lektor R. Felzmann a konají se vždy od 9.00 hodin ve škole pod kostelem (učebna 2. patro vlevo). A ještě dodejme: zde také můžete získat informace o Režisérské škole SČDO, neboť její 2. ročník 2005-6 je koncipován tak, aby se mohli ještě přidat případní další zájemci.

Rudolf Felzmann

ZASLECHNUTO

Trocha statistiky aneb Takoví jsme

Na letošní 75. Jiráskův Hronov se do dílen, kursů a workshopů (nejen) mladých divadelníků přihlásilo 298 zájemců, účast dosud potvrdilo 264 z nich. Většina je již zde, ne však všichni, takže definitivní číslo účastníků dílen bude známo až v průběhu JH. Přesto pro vás PhDr. Milan Strotzer připravil již nyní zajímavou statistiku.

Zhruba 58,5% účastníků je ve věku 17-23 let. Snížíme-li tuto hladinu na věk 17-20 let, bude se jednat o zhruba 33%. Z nich téměř polovina je ve věku 19 let. Mladších než 17 let, tedy rozpětí věku 15-16 let, je tu 5%. Vyšší věková skupina 24-33 let je zde zastoupena 26,5%, starších 33 let je v dílnách zhruba 10%. Nejstaršímu účastníku je 69 let, nejmladšímu 14, věkový rozdíl je tedy 55 let. Nikdo ze zúčastněných ani jako kojenec nezažil 1. ročník JH, jsou tu ale i tací, kteří nemohli zakřičet ani při Listopadu 1989. Výměna generací na Jiráskově Hronově postupuje tempem jinde nevídaným.

CHCETE SI ZAHRÁT
V OPEN AIR PROGRAMU
NA XII. ROČNÍKU
MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU
DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ ?

HRADEC KRÁLOVÉ
21. – 30. ČERVNA 2006

PŘIHLÁŠKY
NAJDETE NA ADRESE
WWW.VSVD.CZ

SPRÁVNÁ ADRESA:

WWW.AMATERSKEDIVADLO.CZ

W www.amaterskedivadlo.cz
- to je ta správná adresa
- a taky prostředek proti zapomnění
toho, co všechno se událo v českém
amatérském divadle od jeho počátku
až do nejžhavějšího dneška. Skrývá
se za ní totiž DATABÁZE ČESKÉHO
AMATÉRSKÉHO DIVADLA.

Už si na ni konečně můžete kliknout, konečně je na internetu, i když ještě nějaký čas ve zkušebním provozu. Tedy: jde spíš o zárodek, jehož jádro tvoří PRAHA A JEJÍ ČÁSTI. Těch částí je ovšem hodně přes stovku a souborů (samostatná báze SOUBORY), které tu hrály a hrají, skoro tisíc pět set! Je to tedy zatím kousek, ale cvalík.

Všichni máme z těchto událostí obrovskou radost. Když se na stránky i té malé části databáze podíváte, možná se vás stejně jako nás zmocní pocit hrdosti a obdivu ke všem, kteří před vámi hráli divadlo. Budete moci nahlédnout do hesel všech MÍST - obcí v České republice. U mnoha z nich zatím najdete pouze stránku z Místopisu, na níž je zaznamenán základní text o příslušné obci, u jiných je navíc vloženo pár poznámek. Některé z nich jsou určeny ke zpracování, další záznamy už tvoří první, ale nezredigovaný náčrt, jiné základní text bez korektur. Na každém hesle se pracuje v mnoha vrstvách, takže leccos uvidíte ve stavu zrodu.

Zatím je nejméně naplněna báze OSOBNOSTI. Chtěli bychom do ní zařadit informace jak o lidech, kteří zasáhli české ochotnické divadlo jako celek, tak o těch, kteří nejvíc znamenali pro činnost vašeho souboru nebo pro divadlo ve vašem městě či vsi (tak přemýšlejte, sepište a pošlete - nejlépe ovšem e-mailem, protože strojopisy bychom asi nestačili přepisovat). Zkušebním provozem internetové databáze se pro své vklady můžete mj. inspirovat podobou hotových hesel v jednotlivých bázích, ale i ověřit možnosti jejich vzájemných vazeb. U všech pochopitelně přivítáme FOTOGRAFIE a bibliografické údaje o zdrojích, odkud jste své údaje čerpali. Tyto odkazy (třeba i na kroniky, archivy, nebo ústní informace určité osoby) jsou pro budoucí badatele nedocenitelné.

Vytváříme mj. i bázi PŘEHLEDKY, v tuto chvíli v ní najdete asi tři sta hesel - ale to je opět jen malý zlomek, když si uvědomíte, že Jiráskův Hronov a jeho jednotlivé ročníky dají dohromady 75 záznamů (letošní ročník pochopitelně ještě vložen není). V databázi ovšem chceme zaznamenávat nejen jevy historické, ale všechny nové soubory dospělých i dětí a všech podob divadla. Měla by být stále doplňována a rozšiřována.

Jak budeme pokračovat? Dali jsme se stejnou cestou jako při zpracovávání již vydané publikace Místopis českého amatérského divadla - pokračujeme v rozšiřování databáze abecedně podle názvů obcí - měst, vsí a místních částí.

Pochopitelně u všech částí databáze máme jen ty údaje, které se nám - za pomoci mnoha spolupracovníků - podařilo dohledat. A protože jsme při tvorbě hesel vycházeli často z více a nadto různorodých pramenů, které si občas protiřečily nebo byly poněkud nejasné, mohou být v heslech nepřesnosti i chyby. Přivítáme každé upozornění, každé zpřesnění, každý doplněk. A zvlášť se těšíme na informace o soudobém dění, o nových souborech a inscenacích. Budeme rádi, když databázi vezmete ne za naši, ale za svou, vždyť má být svědectvím o tom, jakou stopu jste v českém divadle zanechali vy a vaši známí, váš soubor a spolky, které mu předcházely. Staňte se spolutvůrci tohoto unikátního díla.

Své informace posílejte na adresu: **e-mail: divadlo.baze@nipos-mk.cz**

Nebo své texty, informace či připomínky pište přímo do vyhrazené vzkazové rubriky pod každým heslem v Databázi a kliknutím nám zprávu odešlete.

Pokud budete mít zájem, můžete si osnovy a pokyny pro jednotlivé báze stáhnout z internetových stránek NIPOS (<http://www.nipos-mk.cz/clanek.asp?ID=337>).

Vítězslava Šrámková, NIPOS-ARTAMA

neděle 7. srpna 2005

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

14:00 (A1), 18:00 (C), 22:00 (B1) - Park
Aloise Jiráska
Bílé divadlo Ostrava
Jan Čihal a Vladimír Machek:
Z toho obrazu už nikdy neodejdu

15:30 (C), 18:00 (B2), 21:30 (A2) - Základní
umělecká škola
Soubor Vyroba si své letadýlko absolventů
KALD DAMU Praha
Anna Duchanová: Malá večerní snítka

16:00 - Park Aloise Jiráska
Vystoupení hudební skupiny RELAX BAND

16:30 (B), 19:30 (A) - Jiráskovo divadlo
Divadlo Commedia Poprad, Slovenská
republika
František Švantner: Malka

16:30 (A), 19:45 (B) Sál Josefa Čapka
Divadlo Kámen Praha
Petr Macháček: Mlejnek

21:00 Dvůr ZŠ
Divadelní STAND'ART
VAJCE - Divadlo Vosto5

22:30 (A1,B2) Sál Josefa Čapka
Divadelní soubor OS DRH
Nikolaj Vasiljevič Gogol: Ženitba

sobota 6. srpna 2005

9:00 – 12:00 - semináře a dílny

9:00 - foyer Sálu Josefa Čapka
Přednáška PhDr. Ivany Ryčlové, Ph.D.
Současné ruské divadlo a dramatika

10:00 - Výstavní hala Jiráskova divadla
Vernisáž výstavy
Architekt Jindřich Freiwald

10:30 (C) a 13:00 (A,B) - Jiráskovo divadlo
Loutkové divadlo Střípek Plzeň
Ivana Faitlová podle Jamese Thurbera:
Třináctery hodiny

11:00 - Galerie U Šafářů
Vernisáž výstavy „Krásy lidové
architektury“

14:00 - foyer Jiráskova divadla
Vernisáž výstavy Nositelé Zlatého odznaku
J.K. Tyla v roce 2005

14:30 (A1) a 16:30 (C) a 18:45 (B1)
komorní prostor v ZUŠ pod kostelem
Anička Duchaňová - Soubor Vyrob si
své letadýlko absolventů KALD DAMU
PrahaDivadlo jedné herečky
Anna Duchaňová: Malá večerní snítka

15:30 - Náměstí ČSA
Slavnostní zahájení 75. JH

16:30 - Jiráskovo divadlo
Předání ceny Ministerstva kultury
Vlastimilu Ondráčkovi

16:30 (B) a 20:00 (A) - Jiráskovo divadlo
Divadlo V. A. D. Kladno
Vladislav Vančura: Rozmarné léto

17:00 - park A. Jiráska
Dechový orchestr mladých ZUŠ Hronov

20:00 - Jiráskovo divadlo
Předání Zlatých odznaků J.K.Tyla

16:30 (A) a 20:00 (B) - Sál Josefa Čapka
Divadlo Perpetuum mobile Bruneck,
Jižní Tyroly, Itálie
Christian Seyr: Veliká stolice (Stuhl – Gang)

**22:00 - Náměstí ČSA před Jiráskovým
divadlem**
Velký koncert jubilejního 75. JH
Od opery k rocku

Kyvadlová doprava

Sobota 6. srpna:

Hronov – Police n.M. - odjezd 22.00 – zastávka „Na Mýtě“
Hronov – Police n.M. - odjezd 00.30 – zastávka „Na Mýtě“

Neděle 7. srpna:

Police n.M. – Hronov – odjezd 9.30 – zastávka „Na Mýtě“
Hronov – Police n.M. - odjezd 22.00 – zastávka „Na Mýtě“
Hronov – Police n.M. - odjezd 01.00 – zastávka „Na Mýtě“

Pondělí 8. srpna:

Police n.M. – Hronov - odjezd 9.30 – zastávka „Na Mýtě“
Hronov – Police n.M. - odjezd 22.00
Hronov – Police n.M. - odjezd 01.00

Úterý 9. srpna:

Police n.M. – Hronov – odjezd 9.30
Hronov – Police n.M. - odjezd 23.00
Hronov – V. Poříčí – odjezd 24.00
Hronov – Police n.M. - odjezd 01.00

Středa 10. srpna:

Police n.M. – Hronov – odjezd 9.30
Hronov – Police n.M. - odjezd 22.00
Hronov – V. Poříčí – odjezd 24.00
Hronov – Police n.M. - odjezd 01.00

Čtvrtek 11. srpna:

Police n.M. – Hronov – odjezd 9.30
Hronov – Police n.M. - odjezd 22.00 – zastávka „Na Mýtě“
Hronov – V. Poříčí – odjezd 24.30
Hronov – Police n.M. - odjezd 01.00 – zastávka „Na Mýtě“

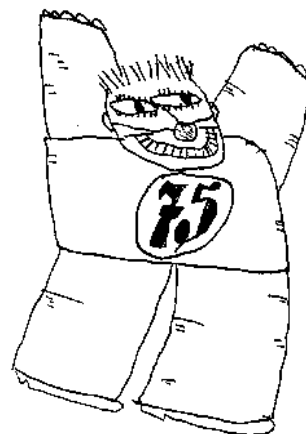
Pátek 12. srpna:

Police n.M. – Hronov – odjezd 9.30 – zastávka „Na Mýtě“
Hronov – Police n.M. - odjezd 22.00 – zastávka „Na Mýtě“
Hronov – V. Poříčí – odjezd 24.30
Hronov – Police n.M. - odjezd 02.00 – zastávka „Na Mýtě“

Sobota 13. srpna:

Police n.M. – Hronov – odjezd 9.30 – zastávka „Na Mýtě“
Hronov – Police n.M. - odjezd 22.20
Hronov – V. Poříčí – odjezd 24.00
Hronov – Police n.M. - odjezd 01.00

Zastávka na Mýtě, jen pokud někdo v ten čas pojede.

Slavnostního zahájení 75. Jiráskova Hronova se zúčastní

Ing. Zdeněk Novák, I. náměstek ministra
kultury ČR
Ing. Pavel Bradík, hejtman
Královohradeckého kraje
Ing. Zdeněk Kraus, člen Rady
Královohradeckého kraje, gestor pro kulturu
Ing. Tomáš Šubert, člen Rady
Královohradeckého kraje
Ing. Pavel Mertlík, vedoucí Odboru
kultury Krajského úřadu
Královohradeckého kraje
PaeDr. Marta Pohnerová, předsedkyně
Výboru pro kulturu
Bc. Petr Fejfar, senátor
Ing. Jiří Hanuš, poslanec
Mgr. Zdeňka Horníková, poslankyně

ZPRAVODAJ

Zpravodaj 75. Jiráskova Hronova
Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Zuzana Vojtíšková

Redakce: Jana Soprová, Lenka Novotná,
Vladimír Hulec, Michal Drtina

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: KONICA MINOLTA HRADEC KRÁLOVÉ

Cena: 9,- Kč

Redakční uzávěrka: 6. srpna 2005 v 4:15h

Vychází: 6. srpna 2005 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!